

POEZIJA

Milan Dekleva

Iz zbirke Sosledja

SAMOTICE

Kaj delajo samotice po ljubljenu?

Dihajo. Dihajo solze.

V temni izbi, kamor ne seže mrmot
radioaktivnega Boga.

Je zemlja pod snegom gola? Tišina

nazaj je hitrejša. Nazaj? Tja,

kjer je slišati švist peruti

kot posvečeno govorico sveta.

Ker čas učlovečenih rekov mineva.

Zrnje sliši minevanje, in z njim se

igrajo miši. Nihče že dolgo ni padel

zadet od Besede. Besede, ki trese

smrtne viruse v sosledju beljakovinske

strdi. Sinice žmurkajo v gubo čiste

svetlobe. In čebele, čebele trmasto

dograjujejo popolnost heksagonalnega

gona krvi. Brez nas, ljubezen.



PTICE

Dihajo. Dihajo solze tja,
kjer je slišati švist peruti
kot posvečeno govorico sveta.
Tam vlada prosojni pogovor prosa.

Pik! Pik! Kako je seme toplo
v trebuhu, kako gori v votlih kosteh!
Bilo je namenjeno zemlji,
zdaj daje vzgon za let in zračnost.

Lahko smo hitre, ker nam daljava
nič ne pomeni. Vpletle smo jo v dom
in selitev. Ne gledamo predaleč,
sicer ne bi zmogle biti tu. Ptičje.

Krempeljčaste. Z vrtečimi očmi,
kljunčkaste. S smermi vetra pod repom.
Z magnetizmom ozvezdja v sleherni
sinapsi. V stiku kit, v prekrivanju

peres. Lahko je biti lahek – če znaš
omahniti.

KAMNI

Ker nam daljava nič ne pomeni,
smo tu. Ne stojimo. Ne lebdimo.
Ne premikamo se. Le padamo, če nas čas
– v svoji težnosti – preveč razje.



Kamnito gledamo ptice, ki vpletajo
daljavo v dom in selitve. Vemo, da so
visoko. Ne zavidamo jim, kajti trajnost
nam daje značaj sanjačev. Zremo, medtem

ko v ljudeh narašča rakavost in se ionizirane
koščice ptic kopičijo na naših skladih.
Kdor predolgo živi, mora biti pogrebec
in grob. Mora slišati veter, ki skozi smrt

igra omahljivcem belo tokato. Čutimo seme,
ki pade na nas. Ne zavidamo mu. Ne moremo
biti vlažni, zato se suši. Grbanči, krni.
Ker smo sanjači, prespimo zaton vrst.

Ne boli nas usoda bitij, ki v ranah
našega razdejanja zidajo temelje ognjišč.

PRAG

Čezme grejo koraki: kam? V temno izbo,
kamor ne seže mrmot radioaktivnega Boga?
V soparo kuhinje, kjer lonci s sprijeto
hrano nadživijo družine? V klepetavo

spalnico, kjer se tehtajo in škripljejo
zakoni in se, nasploh, pomlajajo človečki?
Grejo: in kaj? Zato sem tu, da se izlizem
v zgodovini prihodov in odhodov. Biti prag

pomeni: čuvati čut za mejo. Ali morda mero
med selitvijo in domom? Čudno: mož obkleše
kamen in kamen potem obkleše trebuh ženske,
nosečo nosi v svit sveta: v cvet in grob,

v grob in cvet. Spet in spet? Ne, ne bolijo
me koraki, ki me jemljejo. Že zdavnaj sem
brez kože, vrez časa. Sled česa? Prestopa,
prestopa, v katerem izničim hlad tujine

z zasoplostjo navade. Kako nenavadno, da
me nihče mojih ne opazi?

KLJUKA

Zato sem tu, da se izližem v zgodovini
prihodov in odhodov. Sem jezik vrat, pomen
zapaha. Prijemajo me dlani zvestob
in prešuštev, lažnih resnic in resničnih

laži. V mojih kovinskih sagah mrgoli
oseb in čudežnih čustev. Potni devičniki
postanejo hladnokrvni zapeljivci, zlobni
grabljivci se spremenijo v bogaboječe

cucke. Nihče, ki se me vdruči dotakne,
ni mlajši. Včasih name čivkne ptica,
iščoča mrvico toplote. Ne premakne me
z votlo težo: zanjo sem metafizična Moč.

Kako utrujena sem od rokovanj, iztegnjenih
otroških prstkov, drhtečega babištva,
srebrne sape umrlih, ki jim potomci
pišejo zadnje poglavje. Kako umazana sem

od minljivosti gospodarjev. Od kože časa.

ROKA

Nihče, ki se me vdrugič dotakne,
ni mlajši. Tako mi govori cerebralni
Vodja. Ampak jaz ne potrebujem, kot on,
ogledal in oltarjev, da bi se razumela.

Čisto dotikanje ne zadrži ničesar,
ne more postati ne groteska ne zgodovina.
Čisto dotikanje je onstran zla, pohabe,
usmiljenja in hrepenenja. Čisto dotikanje

je koža časa, zbirališče minevanja. Logos
je nastal na konicah prstov. Kdo, če ne
stroj za bližino, ve za nabreklost spola,
za pošastno stvarnost glasbe in geometrije?

Ko sem sama, odsekana od živcev, svečano
delim imena: stvarem le eno, ker ne umrejo,
ljudem veliko. Za imeni temni svet, svetloba
se seli v moje gube in prosojnost mišic.

Že grem, že grem ... na koncu bom prešibka
za slovo.